

אלי סינגלובסקי: כמו תיעוד מצמית של נוף עירוני בתקופת המגפה

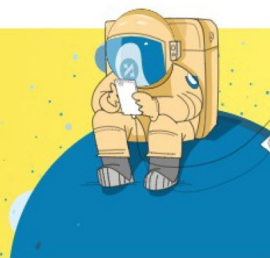
מוזיאון תל אביב נפתח סוף סוף מחדש השבוע, אבל בכניסה לא השתרכו תורים. אלה שבכל זאת יבואו יוכלו להתרשם מתערוכת התצלומים של אלי סינגלובסקי ובה מבנים מודרניסטיים מעוררי מחשבה בגרמניה

 קריאת זן שמרו   23

העולם השתנה. איך יראו החיים שלנו עכשיו? מי שמנוי להארץ יודע מינוי לאתר החל מ-4.90 ש"ח בחודש הראשון

לרכישה

אלי סינגלובסקי, "פוסט פירמידה". מבני בטון מפלצתיים שאפשר לראות באינספור ערים בעולם: צילום: אלי סינגלובסקי

אחרי שני סבבי סגרים, החלטה תמוהה עד מרגיזה לפתוח כפילוט רק שבעה מוזיאונים, ושוב זמירות בנוגע לעלייה בתחלואה, מוזיאון תל אביב לאמנות נפתח אתמול (רביעי). בניגוד לקניונים שאושר להם לפתוח את שעריהם דווקא ביום שישי שבו נוהגים לחגוג את בולמוס הקניות העולמי, הפתיחה באמצע השבוע של רשימה מצומצמת של מוזיאונים לא גרמה להתנפלות. הגעתי סמוך מאוד להישמע גונג הפתיחה, תורים לא השתרכו, ומרבית אלה שבאו זרמו בניחותא תוך שמירה על הכללים לעבר האולם התחתון. שם, בשל המגפה, הוארכה התצוגה של מפלצות הפוסט של ג'ף קונס עד ינואר 2021.

שלא כמוזיאון ישראל, שלמעט תקופת בין הסגרים שבה נפתח רגעית לקהל, היה שקוע מאז התפרצות הקורונה בסכסוכי עבודה, ומוזיאון ארץ ישראל שגם הוא בחוזרים לפעילות

גלעד מלצר

התראות במייל

פורסם ב-02.12.20

והעמיד ביאנלה מושקעת, מוזיאון תל אביב לא הוציא עובדים לחל"ת בסגר השני. הוא לא הקטין את מצבת העובדים ואף יצא בכמה תוכניות למרחב הציבורי, כמו הקרנות וידאו על בניינים, שידורי מיצגים והגברת הקשר עם הקהל ברשתות החברתיות.

"שוורין", 2017 צילום: אלי סינגלובסקי

אלמלא הצהיר טקסט הקיר הקצר שבכניסה לתערוכה "פתרונות פורמליים" שאת העבודות צילם אלי סינגלובסקי משנת 2017 ועד תחילת 2020, אפשר היה לחשוב שמדובר בתיעוד מצמית של נוף עירוני בלילה בתקופת המגפה. בניינים ומבנים גדולים שאורות בחלונות, עציצים, כביסה על מתלים, ומכוניות שחונות לפתחן מעידים שאנשים גרים או עובדים בהם, אבל בלי זכר לנוכחות פיזית של בני אדם. הרחובות או המרחבים — גנים, חורשות, מעברים, רחבות כניסה — ריקים.

כל מה שצריך לדעת על תרבות, אמנות, בידור ופנאי - ישירות אליכם למייל

להרשמה

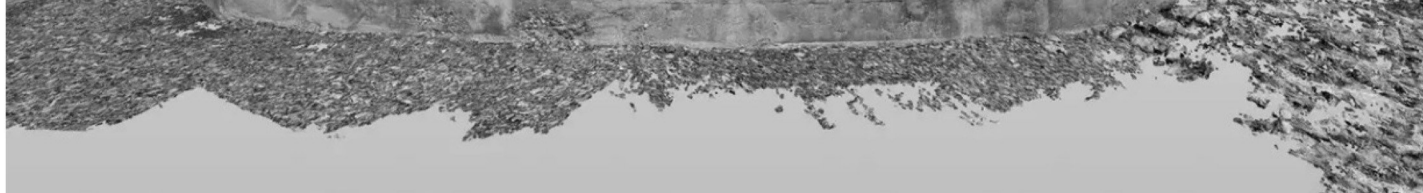
דוא"ל *

אנא היזנו כתובת אימייל

מעבר למבט הראשוני על מה שנדמה כעוד מאותו דבר, התצלומים גורמים לנו לשים לב לפרטים ולשוני

סינגלובסקי, יליד 1984, הזוכה לשנת 2019 בפרס פרסר לצלם ישראלי צעיר, צילם בשחור לבן את המבנים בערי גרמניה. מבנים מודרניסטיים כאלה - שיכוני קופסה ארוכים, מגדלים חסרי ייחוד ומבני בטון מפלצתיים - אפשר לראות באינספור ערים ברחבי העולם. בעבר הוא צילם את הארכיטקטורה הגנרית גם ברחבי ישראל.

"דרדון", 2020 צילום: אלי סינגלובסקי

- פרסומת -

רובע הברון
לגור כמו בשדרות רוטשילד.
בנייטור

מוני פנטהאוז מושלם
מול הגוף!
החל מ- 1,890,000 ₪

לגור כמו בשדרות רוטשילד בכרכור

בשכונה החדשה בצד הירוק של השרון
הצפוני - במיקום המושלם של כרכור

שיחי

בתערוכה המהודקת הזו חוזר סינגלובסקי ל"מולדת" הצילום הטיפולוגי — צילום היוצר ארכיון הולך וגדל של טיפוסים אובייקטים, מבנים וצורות — וממשיך את המסורת שמתחילה עם הסדרות של תצלומי מבני התעשייה הנטושים של הצמד ברנד והילה בכר שלכדו את סופו של עידן התעשיות הכבדות המודרניות בגרמניה.

מבט על התערוכה של אלי סינגלובסקי צילום: מוטי מילרוד

התלייה המדויקת של האוצר טל ברויטמן מדגישה שטיפולוגיה במיטבה היא מה שפרויד כינה חזרתיות עם שינוי. החזרתיות כשלעצמה חשובה, אבל חשובים לא פחות השינויים, השוני. התקן והסטייה. חשוב להכיל את הסדרה, ולרדת לעומקם של הפרטים. ומכאן שם התערוכה.

"שוורין", 2017 צילום: אלי סינגלובסקי

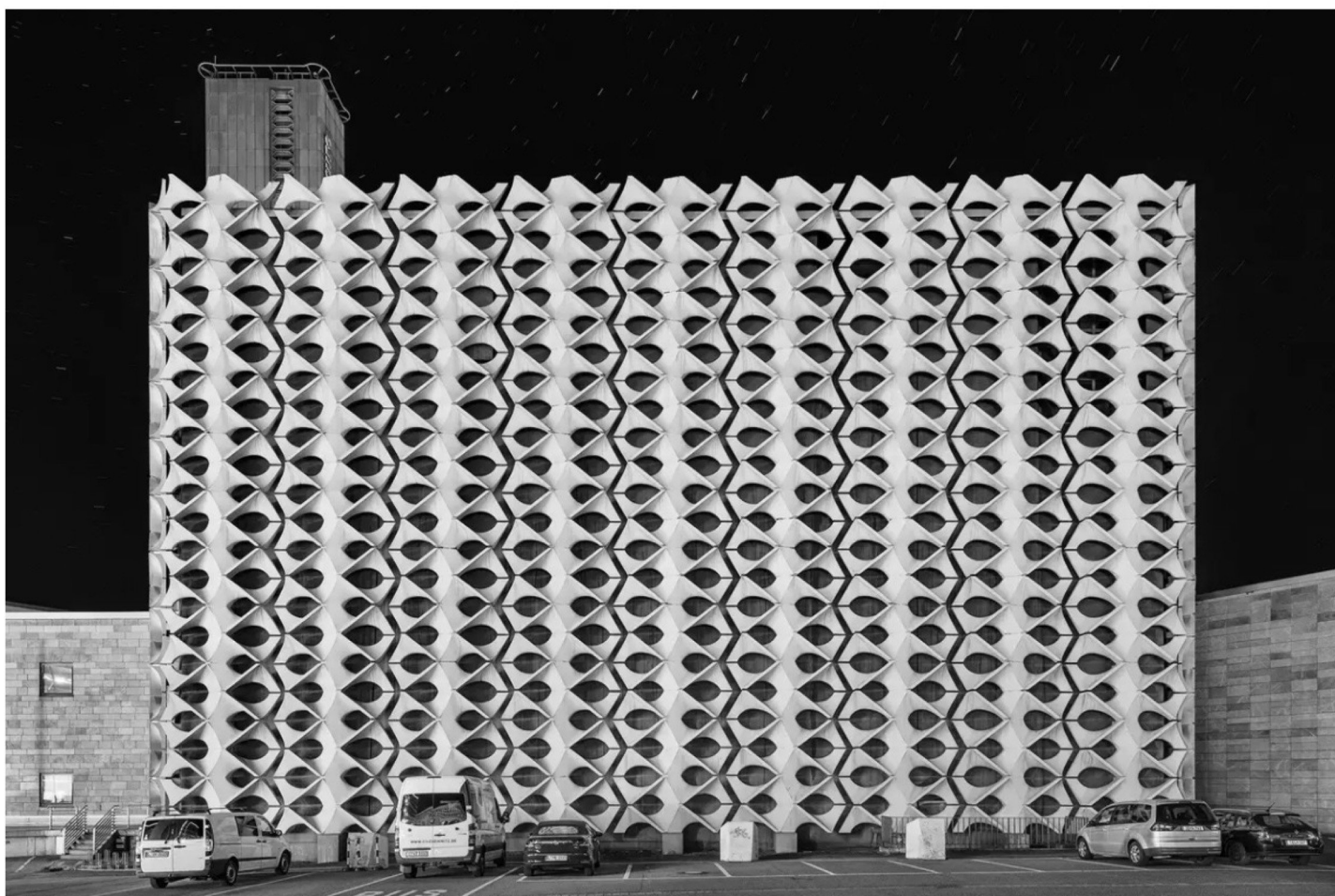
כל התצלומים מציעים קומפוזיציה זהה: מבנה מבודד המצולם במלואו, ממורכז בפריים שצולם פרונטלית, ישירות. כולם צולמו בלילה, בחשיפות ארוכות, בלי פרטים בשמים. למרות שמדובר בצילום דיגיטלי, סינגלובסקי אינו מבצע שינויים ומניפולציות מלבד זה שממקם אותו במסורת האנלוגית כאשר הוא מבטל את הצבע כברירת מחדל אוטומטית, ומצלם בשחור לבן. גם מרבית המבנים עצמם עשויים תבניות ודפוסים שחוזרים על עצמם לאורך, רוחב וגובה הבניין. נראה שמרביתם, כמו למשל התבניות המתעגלות החוזרות על עצמן ומשתלבות בכיסוי הבניין בעיר קאמניץ, או החזית בצורת שתי וערב בבניין בשוורין המשכפלים דוגמאות מוכנות מראש שמסודרות כמו אבני לגו עצומות.

"נפטון", 2020 צילום: אלי סינגלובסקי

למרות הזיקה הצורנית-סגנונית בין המבנים, תבניות השתי וערב והנוקשות הפורמליסטיות, רב השונה על הדומה. נפטון מזדקר מתוך שתיים וחצי קומות בסיס, כשעל חזיתו בולט הקלשון, סמל אל הים. מתברר שלא רק יזמים וקבלנים בישראל אוהבים לזהם את הבניינים שהקימו עם לוגו או שם החברה בענק כך שכל הסימטריה של הארכיטקטורה יורדת לטמיון. על הגיאומטריה הקשוחה של אריחי הבניין ברוסטוק הוסיפו האדריכלים דמויות וחיות שנראו כאילו הן ברחו ממשחק מחשב משנות ה-70. בזה שבלייפציג העדיפו דוגמה של מדורה, לפעמים עם הלהבות למעלה ולפעמים כלפי מטה. את המרפסות הקופצות כמו אלה שבפוצברון אנחנו מכירים מכל ערי הלוויין והשכונות החדשות גם בישראל.

"קאמניץ", 2017 צילום: אלי סינגלובסקי

בנוסף, כפי שמדגישה הסדרה Evident Surfaces שבה התמקד סינגלובסקי במקטעי תבניות, למרות החזרתיות, מה שנראה כאחדות הוא למעשה ריבוי ושוני בטקסטורה, פני שטח, משלב פנימי, כיוונים וזוויות, גוונים וחומרים. הניטרליות והאחידות שסינגלובסקי כופה על התנאים והצורה של התצלומים מחדדות את המנעד הרחב של מושאי העבודות שלו. מעבר למבט הראשוני על מה שנדמה כעוד מאותו דבר, התצלומים גורמים לנו לשים לב לפרטים ולשוני. למשל לשריטות האור שבשל החשיפה הארוכה משאירים הכוכבים בשמיכה האפורה-שחורה של השמים. או במתח שבין התבניות החוזרות על עצמן מעשי ידי אדם ומכונה שעל הבניינים, לבין אלו שמתקשקש להצמיח סביבם הטבע. האבנים בשלולית בדרחון והעלים והענפים בחזית הבניין בהאלה הם גם תבניות שחוזרות על עצמן ומשתנות תדיר.

"מריה", 2017 צילום: אלי סינגלובסקי

"פיס", 2017 צילום: אלי סינגלובסקי

ההתעקשות הטכנית והפורמלית של סינגלובסקי על מבע כמו אחיד מדגישה את הצורך בהשגה הן של המבט והן של המסקנות העולות ממנו. לפני ההתנפלות הבאה על מרכזי הקניות והריצה התזזיתית להספיק ולהצליח, חשוב להעריך את הצורך בשקט שעולה מהרחובות הריקים.

וכדי שנוכל להתבונן, להשוות ולראות את התמונה הרחבה, חובה להפסיק עם האבסורד ולפתוח את כל המוזיאונים וחללי התצוגה. לא שם מופצים נתזי המגפה, רק כמה טיפות של תרבות ובריאות לנפש.

**אלי סינגלובסקי — "פתרונות פורמליים". אוצר: טל ברויטמן. מוזיאון תל אביב
לאמנות, שדרות שאול המלך 27. שעות פתיחה: שליש־רביעי, 12:00–18:00,
חמישי 12:00–21:00, שישי 10:00–14:00, שבת 10:00–18:00. עד 5.6**